Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Udgivet af anarkistisk Forening. — Redaktør: Johs. Mortensen.

1,20 aarlig.	Januar 1909.	10 Øre pr. Nr.

1909.

—o—

Under de truende Tordenvejrsskyer
hilses det gryende Aar,
Kampskriget lyder fra Land og fra Byer,
gjaldende Øret det naar.

Sultende Skarer med knyttede Næver
fordrer: Slaa Portene op!
Ikke vi beder, vi bydende kræver:
Mad til hver eneste Krop!

Kampskriget tordner mod Portvagtens Hunde,
knurrende spærrer de Vej,
væbnet til Tanden mod hungrende Munde,
Bødlen fornægter sig ej.

Kampskriget gælder de hyklende Fromme,
Sortkjolens bovnende Kor;
Løfterne fylder ej Fattigmands Lomme,
Livet skal nydes paa **Jord.**

Kampskriget fraader mod Magten og Guldet —
Tyvenes sluttede Hord;
Slynglerne ranede Retten til Muldet,
derfor: Komplottet skal bort!

Snylteren bort! som dig Marven udsuger,
kalder sig Fattigfolks Ven;
Frihed! han raaber, mens Aaget han knuger
fast til din Skulder igen.

Spræng dine Lænker og kast dig i Striden,
nu i det gryende Aar;
Kampen er blodig og kostbar er Tiden, —
brug den, og Maalet vi naar!

Li—ping.

Afsked med 1908.

—o—

Naar vi herved udsender første Nummer af dette Blad, er det i Haabet om, at vort revolutionære Organ maa vinde Indpas i videste Udstrækning overalt i Skandinavien til Glæde for de Kammerater, hvis frejdige Oprørslyster endnu ikke er dækket og sløvet af Kapitalismens Usselhed, Hykleri og Uretfærdighed.

Da vor Entré sker som Jule- og Nytaarssummer, vilde det maaske være paa sin Plads, flygtigt at lade Blikket glide tilbage over vort lille smilende, karakterforladte Grødrige og fremsætte et Par Betragtninger over de Begivenheder, der gav det svundne Aar sit Præg.

I samme Øjeblik, Tanken søger tilbage, fanges den af et Navn, der med sine gigantiske Træk overskygger ikke blot Dannevangs nationale Kravl, men hvis kæmpemæssige Dimensioner vækker Opmærksomhed til Jordens fjerneste Kroge.

Endelig formaaede da den feminine danske Muld at fostre et Mandfolk, der, efter i Aarevis at have svunget Tugtens Svøbe over to og en halv Million dorske, ugidelige Rygstykker og efter i lige saa lang Tid at have været et Forargelsens Tegn for de faa og den guddommelige, danske Retfærdigheds Apotheose for de mange — endelig formaaede denne eventyrlige Jætte at sprænge sin utilfredsstillende, indenlandske Berømmelse med et dundrende, alt overdøvende Knald som en Verdensattrap, fra hvilken Navnet **Alberti** fremkaldte maabende Forbavselse fra Pol til Pol.

Og hvad er det saa den maabende, forargede Verden har set?

Slet ikke andet end det nuværende Systems, Kapitalistsamfundets kolossale Personifikation!

Samtiden ser sig selv i Spejlet.

Hvis den Handling: at spekulere med andres Penge, er en Forbrydelse, ja, da er Forretningsverdenens Flertal Forbrydere.

BIBL. UNIV.
HAFNIENSIS

At se Sagen paa denne Maade er den eneste rigtige. Sjælen i alt Forretningsliv er Uhæderlighed, thi Grundsætningen i al Handel er: Køb saa billigt, og sælg saa dyrt som muligt!

Saaledes er hvert merkantilt Individs Losen og sikkert i stærkeste Grad for den, der skilter kraftigst med det modsatte Princip.

Handelsmoralen, som vokser frem paa dette Grundlag, maa selvsagt godkende Bedrageriet, i hvert Fald under de saakaldte lovlige Former. Og i Praksis, under Konkurrencens Højtryk, bestjæles og bedrages Køberne da ogsaa efter Noder paa baade lovlig og ulovlig Maade, og selvfølgelig her som overalt med den økonomisk sletstillede som bedste Udbytningsobjekt.

Nej, der er saavist ingen særlig Grund til at hyle i dydsiret Harme over Albertis Fremgangsmaade og Principper, det er nemlig ikke disse, men udelukkende Uheldet, der har anbragt Manden paa Nytorv.

Naar en Spekulant forfølges af Uheldet, gaar han omsider fallit. Saaledes ogsaa med Alberti. Kun viser i dette Tilfælde den enorme Underbalance, paa den ene Side Fallentens ekceptionelle Dygtighed, og paa den anden Kreditorernes utrolige Dumhed, grænsende til Idioti.

Hvis Fru Fortuna havde fundet Behag i Eksministeren, vilde han nu ikke blot staa som den uangribeligt hæderlige, men tillige som den beundringsværdigt geniale Finansmand, og vel at mærke, paa samme Basis, med nøjagtig de samme Anskuelser, samme Moral og Handlemaade, som har tvunget ham i Arresten.

Dete Faktum indeholder det nuværende Samfundssystems Dødsdom.

Om der blot i Befolkningen fandtes Gran af selvstændig Tænkning, da vilde Alberti ved sit Eksempel have udrettet mere for Fremskridtet end en Griffenfeldt, Struense og Bernstorf tilsammen.

Revolutionen vilde nemlig øjeblikkelig have fejet det vanvittige System til Side, hvis udtrykte Billede Alberti var, det System, som vil bestaa saa længe der findes Ejendomsforhold og Magthavere.

I Sammenligning med denne Kæmpe bliver Lilleputforgængere som Kolding-Hansen, Gernandt, Peschardt o. s. v. ikke Omtale værd. De er alle Overklassens Udløbere fra den almægtige Giftplante, der hedder **Penge.**

Pengene blev ogsaa den ydre Anledning til den anden alarmerende Begivenhed i Aarets ellevte Time, den Begivenhed, der betegnes: **Balotti.**

Her er det dog til en Forskel ikke en af Overklasens Snyltere, som har foraarsaget Bølgegang i Andedammen, nej, det er En af Underklassen, som i Bevidsthed om sit Menneskeværd har grebet til Fortvivlelsens Selvhjælp, da alle andre Udveje viste sig lukkede. Men de duknakkede, danske Proletarer, der alle som En burde have tiljublet deres ranke Klassefælle, tog for Størstepartens Vedkommende forsigtig Afstand, og enkelte stillede sig endog paa Fordømmelsens harmfnysende Standpunkt.

Saa ringe er altsaa her hjemme ikke blot Klassebevidstheden, men overhovedet Forstaaelsen af det revolutionære Temperament. Den danske Nationalkarakter føler sig nøje Slægt med den bryggende Mosekone, men viger gysende tilbage for Handlingens Mand med den rygende Revolver og den blinkende Dolk.

Og dog, om Underklassen ikke var starblind, maatte den kunne drage den gavnligste Lære af Balottis Eksempel.

Dene revolutionære Udlænding har vist, hvad et eller et Par handledygtige Individer formaar overfor den i Ansigtets Sved sammennittede Samfundskonstruktion.

Ballotti, den importerede Proletar, den foragtede Polak har med et eneste raskTag sat Politimaskineriet i febrilsk Bevægelse, ja saagar Hæren i skarpladt Aktivitet og gjort dens Officerer mere forfjamskede end egentlig slagfærdige. Københavns Omegn har faktisk været i Belejringstilstand, og den lige saa indskrænkede som fejge Landalmue er geraadet i den taabeligste Rædsel.

Hele denne statslige Staahej er besørget af det enkelte Individ, Ballotti. Men er en enkelt saa mægtig, hvad vilde der da ikke kunne udrettes, om Arbejderstandens samtlige Enere fulgte Ballottis Eksempel og rejste sig mod Udbytterne?

I samme Øjeblik vilde simpelt hen de organiserede Hykleres, Tyves og Morderes Eldorado, Kapitalistsamfundet, være kastet over Ende!

Men, som sagt, fra de danske Enge skyder kun de hule Elverpiger i Mosekonens Bryg. Og den undertrykte Stand herhjemme, Arbejderstanden, burde hengive sig til alt andet end den drømmende Sløvhed og tværtimod i videste Udstrækning opelske Handlingens Mænd — denne Stands Repræsentanter har gennem en Aarrække hæget og plejet Proletarens Hang til Ugidelighed og Resignation. Arbejderbevægelsen er af Lederne udnyttet paa bedste Maade til personlig Fordel. Skylden herfor bærer dog i første Linje Socialismens afdøde Forkynder, Karl Marx, som, antagelig mod sin Vilje, har formet Læren som Slaphedens og Selvopgivelsens Evangelium. Intet Under er det, at denne Søvnens Apostel med sin lige saa falske som ensidige Lære er bleven modtaget med aabne Arme paa dansk Grund!

De danske Epigoner, med en Borgbjerg i Spidsen, har derefter lokaliseret Teorierne saa godt, at Socialdemokratiet nu staar som Kapitalismens sikreste Støtte. Socialdemokratiet er det virkelige Frisinds maskerede og Anarkisternes argeste Modstander. Hvad gavner vel Partiets utrættelige, hykleriske Angreb paa Ministre og Embedsmænd, paa Militarisme, Domstole og Politi, naar Partiet samtidig, ad Parlamentarismens Vej, yder alle de nævnte Institutioner den kraftigste Støtte?

Som Bevis for Partiledelsens udbyttervenlige Arbejde, skal her i Forbigaaende mindes det skammelige Sniglob, som resulterede i et forræderisk Lockoutforlig sidste Sommer.

Desværre eje Underklassen for Tiden ikke noget Organ, der med Virkning kan bremse Repræsentanternes reaktionære Tendenser.

I det hele synes Reaktionen — hvad de umenneskeligt brutale, lynsnare Udleveringer af de russiske Flygtninge noksom viser — overalt at have faaet Vind i Sejlene.

Magtstræberne, de religiøse, de militærgale, Moralisterne, Underklassens fedtglinsende Levebrødsmænd og en Masse andet konservativt Krapyl trænger sig frem i den offentlige Diskussion. Luften er ladet med Hykleri, Brutalitet og Intolerance, som varsler de voldsomste sociale og økonomiske Kampe i den kommende Tid.

Og som alle Tegn her hjemme tyder paa den store sociale Krig, saledes sikkert ogsaa for Norges og Sverrigs Vedkommende.

Men ligesom de reaktionære Elementer i alle Afskygninger finder hverandre i Sammenrotningen, saa lad ogsaa os, der har det straalende Ideal for Øje, selve Menneskets Frigørelse at kæmpe for, saa lad da ogsaa os i det kommende Aar finde hverandre, erhvervende Styrke og Befrugtning i Samarbejdet.

I Haabet derom, Kammerater, rækker vi jer Haanden over Sund og Bælt med Ønsket om et anarkistisk

godt Nytaar!

Red.

⁂

Fattigdommens forbandelse.

—o—

Grusomme Ord. Fulde af grænseløs Kval. Fulde af alt, som er ondt. Over millioner af mennesker hviler fattigdommens forbandelse, **kvælende**, dræbende det bedste i dem. Nutidssamfundet er det rigeste, historien kan fremvise, og dog raser fattigdommen blandt folkene som en pest. Fattigdommen gjør genier til Idioter og hæderlige mænd til forbrydere. Jorden forvandles til et helvede og livet til en tortur fra vuggen til graven. Over tusinder af hjem, som kunde været lykkelige, spreder nødens mørke spøgelse sin dystre skygge.

I tusinder af sjæle er hver gnist af glæde og haab for længe siden udslukket og tilbage findes kun fortvivlelsen, eller et intenst, glødende had. Manden ser sin hustru lide og ser sine børn lide og dø af mangel paa næring og pleje, og er han en usling, saa gaar han hen og drukner sin sorg i brændevin, men tusinder af arbejdere er *ikke* uslinge. I dem vokser hadet dag for dag. Hadet mod fattigdommens forbandelse og dem, som bærer skylden for den, og kun dette had kan bringe folket til at handle. Vi har ret til at hade *det onde*, og fattigdommen er ond. Derfor op, proletarer! op til kamp mod fattigdommen! Til kamp mod de samvittighedsløse udbyttere, som lever godt og lader sine slaver sulte. Ryk sultepidsken ud af tyrannernes hænder! Det er bedre at *dø* kæmpende for frihed, end det er at *leve* som træl under guldgudens jernhaarde scepter. Det er bedre at vove livet i et angreb paa tyranniets bastiller, end det er at lade sig pine tildøde tomme for tomme af

Fattigdommens forbandelse.

Frithjof Werenskjöld.

⁂

Frihetskämpen.

—o—

Hell var kämpe som vågar sända
ut i rymden de ord som tända
proletärernas vilda hat!
Ord som flamma likt röda lågor,
ord som rulla likt stolta vågor
in och krossa var rövarstat.

Hell var kämpe som föll i striden,
föll i kamp för den nya tiden,
föll i kampen för folkets rätt!
Se, det strålar omkring hans panna
som en gloria av det sanna
mod som tager var motgång lätt.

När vi tröttnat att oket draga,
när vi tröttnat att fåfängt klaga
mot de makter oss tryckte ned,
när vi rest os ur nöd och smärta
växte hoppet uti vårt hjärta,
grydde dagen i österled.

Se, jag bådar den tid är nära
då ej mer bajonetter skära
ned de söner, som folket fött.
När vi slutat att makten dyrka
krossa skola vi stat och kyrka
för vars nöje så många blött.

Därför bröder, ett hell jag bringar
frihetskämpen som vapnet svingar
till ett uttryck för tusens hat!
Hell den handen som förde stålet!
Hell den handen som reste bålet
varpå brinner vår samtidsstat!

Håkan Röde.

⁂

Barnet.

—o—

Fra Vuggen til Graven, i Hjemmet og i Skolen, overalt regulerer Staten vort Liv og omgærder os med Love og Forskrifter, saa vi knapt kan trække Vejret; i alle Henseender lægges der an paa at kvæle vor Uafhængighedsdrift og det fri Initiativ; vi indpodes daglig Ærbødighed for Lov og Politi, for Autoritet under alle Former, og denne Ærbødighed for Autoriteten har skabt og skaber daglig forkvaklede, viljesvage og ufri Naturer og er Skyld i, at det gaar saa uendelig langsomt med Udviklingen henimod det fri Samfund.

Denne Viljesvaghed og Ufrihed i Tanke og Handling viser sig ogsaa tydelig i et af de vigtigste Forhold, Forholdet mellem Mand og Kvinde.

Det er jo desværre saa, at Mænd og Kvinder parres rent dyrisk uden Tanke for Afkommet, hvilket bl. a. resulterer i, at der fødes saa mange tuberkuløse, kirtelsvage, syfilistiske og idiotiske Børn, i at saa mangen ugift Kvinde dræber sit Foster eller sit Barn af Frygt for Skammen og for ikke at kunne forsørge det, og i, at der er saa mange Ægteskaber, særlig blandt Arbejderne, hvor Kvindens hele Liv gaar hen med Barnefødsel, uden Tid til aandelige Interesser af nogen Art.

Mand og Kvinde burde selv bestemme, om og naar de vilde sætte Børn i Verden, burde selv sætte Grænse for deres Børneavl; det burde snart komme saa vidt, at intet Barn undfanges i en Rus, da det som Regel tidligere eller senere bliver en Idiot, at Mand og Kvinde ikke nærmer sig hinanden for at avle Børn, naar de er befængt med Sygdomme, der er en Fare for Fosteret, — men at paa den anden Side et Barn, født i et frit Forhold, betragtes som lige saa ægte som det Barn, der er født i det af Præst eller Borgmester velsignede Ægteskab.

Hvis Nutidens Mænd og Kvinder tænkte lidt mere over disse Forhold, vilde det bidrage meget til Udviklingen af en ny og bedre Menneskeslægt.

Denne Forkvakling af vor Vilje og vor Aand begynder lige fra vor spæde Barndom; allerede da indledes den Kamp fra Barnets Side for at forsvare sin Frihed og hævde sin Plads i Samfundet, en Kamp, hvor ofte de, der skulde staa ved Barnets Side som dets Venner og Raadgivere, bidrager deres til at hæmme dets fri Udvikling — en Kamp, der som oftest ender med Barnets Underkastelse og i alle Fald sætter dybe Mærker i det for hele Livet.

Ja, egentlig talt begynder disse Vanskeligheder for Barnet endnu tidligere — allerede i Moders Liv; de fortvivlede Forhold, hvorunder Størsteparten af Menneskene lever, bevirker, at det allerede i den Tid gaar ud over Fostret, fordi Moderen ofte lever i Nød og Elendighed. Og netop i denne Tid burde en Moder leve sorgfrit og under gode Forhold, for at Barnet kan komme sundt og velskabt til Verden.

Men endelig fødes Barnet da til Verden, og straks er Moderen i sin Uforstand parat med Svøb og Liste for at snøre Barnets Arme, Ben og Krop sammen (skønt hun dog sikkert nok — sjelden glad, hyppigere med Angst og Bæven — har mærket, at det allerede i Moders Liv kunde bruge Benene ret godt) — ligesom et Slags Symbol paa, hvad Samfundet byder det, som en Forsmag paa, hvad der vil komme.

Ligesom de elendige Samfundsforhold var til Skade for Barnet endnu i Moders Liv, vil det ogsaa stadig være en Hindring for Barnets Vækst, fordi Moderen ikke har Tid til at give det af sin egen Ernæringskilde og i det hele ikke Tid til at pleje det, naar hun, som det ofte er Tilfældet, skal paa Fabriken. Hun savner ogsaa Oplysning om, hvordan hun skal behandle Barnet; hun har ikke Raad til at give det den Næring, det skal have, og Luft og Lys knaber det som oftest ogsaa med.

I sin Uforstand giver Moderen det Mad, hver Gang det græder, skønt det maaske er sygt; hun bedrager det med Narresutten i Stedet for at agte paa, hvad Barnet klager over. Barnets Ønsker overhører eller misforstaar hun, og for at faa Ro slaar hun det undertiden, enten fordi hun ikke forstaar det eller for at jage daarlige Vaner bort, som hun selv har indpodet det. —

Naar Barnet bliver større, faar det stadig sin Afhængighed at mærke, en Afhængighed, der er saa meget fordærveligere som den er villet, gennemtænkt og sat i System.

Barnet skal være en Automat, et Barn skal sidde stille, maa ikke røre sig, maa ikke støje og le, ikke spørge, ikke blande sig i andres Samtaler, ingen selvstændig Mening have. Gøres der Indvendinger og Modstand fra Barnets Side, og hjælper meningsløse Trusler om at hente Politibetjenten eller Skorstensfejeren ikke, da kommer Straffen i Form af tørre Prygl; »thi Barnet skal lære at lystre.«

Hvor let vilde Børnene ikke, overladt til sig selv, udvikle sig sundt og naturligt; men i Stedet for søger man at undertrykke dem paa enhver Maade og enhver Tid og gør dem derved til Trælle med Trællesind.

Jeg skal ikke fordybe mig i alle de mange urigtige Forhold ved Opdragelsen, men et enkelt Punkt vil jeg dog berøre. Mødrene tænker ikke paa, at hvis de talte med deres Børn, lige fra de kan skønne, om Krigen og dens Gerning og alt dens Væsen, vilde det bidrage mere til dens Ophør end alle Fredsforeninger og Voldgiftsdomstole til sammen. I Mødre, giv ikke Barnet Legetøj, der minder om Krigen, giv det ikke Geværer og Tromme og Tinsoldater, og hvis det alligevel beder jer derom, fordi det ser andre Drenge lege dermed, tag da Barnet paa Skødet og fortæl det hvad Geværer og Soldater betyder, at vi skal elske vore Medmennesker og ikke dræbe, og at det at lege Soldat betyder at efterabe Mordere. Tro mig, det vil have Betydning, at I allerede fortæller Barnet det, medens det endnu er lille. Og naar Skolen begynder at fordærve Barnets Hjærne ved Fortællinger om Krige og Helte, maa I modarbejde dette og fortælle, at disse Helte var herskesyge, tyranniske Mennesker, der undertrykkede deres Medmennesker. I maa fortælle Barnet om, hvad Krig er, at Fader kan blive revet bort og det maaske kan blive skilt fra sin Moder, at Fader kan blive nødt til at dræbe en anden Mand, en fremmed, som han ikke kender og som aldrig har gjort ham noget ondt og som maaske ogsaa har smaa Børn. —

Saadan skal I tale til Eders Børn! —

Men for det meste er I ligegyldige. I mener ikke, den Leg med Tinsoldater gør noget. Børnene forstaar ikke, hvad det betyder. Men Vanen hænger ved, og naar de bliver voksne og kommer ind i Kasernen med dens Usædelighed og Driveri, hvor Karakter og Hjærne ødelægges af den fordummende Disciplin, saa sløves og forraaes de, saa de i Strejketider myrder deres egne Brødre.

Derfor, tal med dem, mens de er unge, og I skal se, det vil bære Frugt i Kampens Dage, saa de ikke myrder deres egne Brødre, naar Kommandoen lyder, men træder over i Folkets Rækker for at hjælpe med til at kæmpe for et bedre Samfund.

⁂

Og lad os da se paa Skolen, thi den har om muligt endnu mere Indflydelse paa Barnet end Hjemmet.

Det er Staten, der gennem Opdragelsen og Undervisningen i Skolen kuer Mennesket i Barnet, netop paa en Tid, da dets Dømmekraft er overfladisk, dets Erfaringer saa liden, da det er uden Mistillid og tænker naivt.

Frithjof Werenskjold.

ristiske.

bejdere mod den internationale Kapital.

Ved sin Indvirkning paa Barnets Forstand gør Skolen sig til Herre over dets Dømmekraft og Vilje ved Dag efter Dag at indpode det utallige Fordomme og religiøse Dogmer og lænkebinder derved Barnets Aand.

Staten har ligesom Kirken forstaaet, at den Indflydelse, Barnet er underkastet i Skoletiden, kan vare hele Livet.

Det er Staten, der avtoriserer Undervisningen, Undervisning i den herskende Moral, Undervisning i Historien i den Form, Staten vil have det, — den lovpriser altid det bestaaende, om det end hundrede Gange har Uret.

Læreren er ofte ubehagelig og gnaven og synes mere at lægge an paa at gøre Barnet til en Avtomat. Time efter Time maa Barnet sidde paa Skolebænken uden at røre sig for at høre paa en Masse uinteressante Detaljer, ofte fremsat paa en kedelig og tør Maade. Ethvert ufrivilligt Udslag af hans livlige Natur straffes strengt. Netop i den Alder er der Trang til et frit og muntert Liv, men man forlanger af ham, at han skal være lige saa adstadig og alvorlig som den pedantiske Lærer.

Læreren burde være en Ven og Vejleder for Barnet, men han har ingen Interesse for sit Kald, Virksomheden er for ham kun et Levebrød, og derfor tør han ikke fremsætte, hvad der for ham er sandt og rigtigt.

Hvad Skolen udretter i Retning af Disciplin, fuldendes af Soldatertvangen. —

Barnets moralske Sans fordærver man i Skolen ved stadig at forsvare de store Erobreres og Heltes Forbrydelser og ved at indpode Foragt for den uegennyttige Opofrelse, man forherliger Krigen, ophidser Barnets Indbildningskraft ved Beskrivelser af blodige Slagscener, som sættes i Straaleglans, især naar det gaar ud over et fremmed Lands Indbyggere. Man indpoder Børnene Respekt for Avtoriteten og dem, der opretholder den, og Beundring for de store Erobrere som Napoleon, Cæsar og Alexander, men Foragt for de Oprørere, der er bukkede under i Kampen for Friheden; man opflammer Barnet til Patriotisme, faar ham til at elske Uniformer og Krige, men foragte det elendige Proletariat og vækker i ham en dum Forgabelse i sit eget Folk, Racehad og Foragt for ethvert andet Folk.

Man indgiver ham Foragt for de ulykkelige og for dem, der i Fortid og Nutid er bukkede under for Regeringens Tyranni, men opmuntrer ham til at krybe for de rige.

Paa denne Maade svækker man Barnets Energi og Selvstændighed og fordærver dets Sjæl og Aand.

Opdragelsen skal være saadan, at den vækker den Bevidsthed i Barnet, at det er et frit Væsen, som ved selvstændig Dom over, hvad det oplever og erfarer, kan opbygge sine Grundsætninger og indrette sit Liv og sine Handlinger derefter.

Vi skal gøre Menneskene uafhængige, fordomsfri, stolte og fri.

Vi maa bort fra Disciplinen, som avler Forstillelse, Falskhed og Løgn.

Vi maa bort fra den nuværende Undervisningsplan, som dræber al Ansvarsfølelse og Initiativ, idet den udvisker det ejendommelige hos de enkelte.

Og vi maa væk fra Klasseinddelingen, som er Aarsag til saa megen Skinsyge og Had. Det er disse tre Forhold, der er Grundlaget for den sociale Uretfærdighed.

Skolen skal vænne Børnene til et Liv i Frihed og for Frihed.

Derfor skal vi stræbe hen imod, at Undervisningen kan blive f u l d s t æ n d i g, d. v. s. at den fremmer alle Menneskers harmoniske Udvikling, saa der skabes et helt Menneske, hvis forskellige Evner udvikles ligelig, de aandelige, de legemlige og de mere specielle.

Vi skal stræbe hen imod, at Undervisningen bliver r a t i o n e l, d. v. s. at Fornuften og ikke Troen skal være Grundlaget, og at den skal baseres paa Videnskabens Principper, og at den enkeltes Selvstændighed og ikke Avtoritetstro er Maalet.

Endvidere skal Undervisningen være fælles og fri. F æ l l e s, d. v. s. fælles Opdragelse af Kønnene; ved det broderlige Samvær mellem Drenge og Piger vil der skabes en højere Moral end ved den nuværende Opdragelsesmetode. F r i, d. v. s., at Undervisningen ved at omstyrte al Avtoritet vil skabe frie Mennesker, som ikke gør Indgreb i andres Frihed.

***

I Lærere og Opdragere, betragt jert Kald som et helligt Kald, nærm jer forsigtigt til Barnets fine Sjæl, og for dem af jer, som forstaar at læse i Barnets Sjæl, hvilken Rigdom af Fantasi og Følelse vil I ikke finde, hvilken Fylde af Friskhed og Modtagelighed vil ikke vælde jer i Møde, og hvilke Muligheder for Barnets Sjælsudvikling vil det ikke være — hvis I forstaar ham. I skal bøje jer mod Barnet, og naar det intet siger jer, saa er Skylden Eders. I mangler dets Tillid, og da hjælper ikke raa Befalinger og haard Tiltale. Hvis I gaar frem paa den Maade, møder det jer med Mistillid og med Usandhed. Barnet skal tænke frit. I skal vænne Barnet til Frihed, ikke til stram Disciplin. Lad det aldrig føle, at I har Magten, og at dets Vilje er Eders underordnet. I skal være dets Ven og Kammerat og Eders Overlegenhed skal kun bero paa Eders større Livserfaring og større Viden. Da vil Barnet ikke frygte men elske jer.

Lær Barnet at tænke frit over Livet, tal med det om Kunst og Videnskab, saa dets Sjæl kan udvikles og forædles. Vis det Vejen mod Sandheden, men lær det ogsaa, at der er Grænser for vor Erkendelse. Lad Børnene faa Lov til at prøve alle Spørgsmaal. Vi ved jo, de kan ikke klare dem alle, det kan de voksne heller ikke. Lær dem derfor at søge og tænke allerede, mens de er smaa. Indpod i deres Bryst den Retfærdighedens hellige Ild, der ikke taaler at nogen lider Uret. Ikke med Ord eller Moralprækener skal I virke, men med Eders Liv skal I give dem det gode Eksempel. Lær dem at være med i Kampen for et Samfund, hvor ikke Dansen om Guldkalven hvirvler, men Broderskabsfølelsen hersker mellem Menneskene. Lær dem, at Livet er kort, at der ikke er Tid til at bygge Luftkasteller, men at vi maa leve paa Jorden og indrette Paradiset her. Væk Mod og Stolthed hos dem! Lær dem Hjælpsomhed og Kærlighed, ikke blot mod den snævre Kreds, men mod hele Menneskeheden. Væk i Børnene Evnen til at ofre sig for de store Maal, de store Ideer, den Evne, som vi andre, smittede, som vi er af dette Pengesamfund, savner i saa høj Grad. Ikke vi vil naa ind i det forjættede Land, men idet vi søger at danne Børnene efter vort Ideal, gør vi vort til at bane Vejen for det ny Samfund.

Rolf Hammer

Jo mere en Stat er i Forfald, des flere Love laver man i den.

Tacitus.

Revolution.

—o—

Hvi kommer du ei du genfødelsens dag
med haab for de bundne slaver?
med retfærds-lynild og tordenslag,
med dom over konger og paver,
med død for hver halvraadden institution
med frihedsbudet og revolution.

Hvorfor tændes den ei den hellige brand,
som skal brænde det gamle og lave?
og lyse mod fremtidens fagre strand
frihedens paradishave.
hvorfor tændes den ei, den fakkel rød,
den skabende ild med livsens glød?

Hvorfor lever endnu paa sit blodige rov
de ransmænd med mæskede maver,
hvorfor lever den end, den forbandede lov,
som gør os til guldgudens slaver.
Hvorfor taales den endnu, den præstekunst,
med helvedesrædsel og himmelgunst?

Ah kom! du velsignede d o m m e n s d a g
og løsne de blodrustne lænker
og slaa med evigt dræbende slag
til jorden, tyranernes rænker.
Skab frihed paa jorden og lykke og fred
et himmelrige i evighed.

Frithjof Werenskjold.

***

Errico Malatesta om anarkismen i Italien.

—o—

Under rubriken „*Varför italienare äro anarkister*" ingick nyligen i den liberal-radikala veckotidningen „Reynolds Newspaper" i London en längre understreckare av den kände italienske anarkisten Errico Malatesta.

I inledningen till sin artikel förklarar Malatesta, att så många påtagliga lögner och oriktiga beskyllningar utspridits av pressen om anarkisterna, att han anser det böra ega sitt intresse att också höra vad en anarkist har att säga till allt detta. Malatesta förklarar vidare

att han icke i detta sammanhang vill varken taga anarkismen i försvar eller utreda dess principer; han har endast föresatt sig att framhålla den verkliga grundorsaken varför politiska våldsdåd utövas i Italien och att kasta ansvaret för dessa våldsdåd på de verkligt skyldiga.

För att rätt kunna förstå de italienska händelserna och den ställning de ialienska anarkisterna intaga, anser Malatesta, att det erfordras en smula vetskap om det italienska folkets moraliska lynne och materiella tillstånd. „Italien — säger han — är ett av världens fattigaste länder; det har ett mycket stort antal innevånare som ständigt leva på gränsen til hungersnöd och som hvarken kunna skriva eller läsa. Religionen har ringa makt över dem och patriotismen är för dem främmande, ty deras fädernesland har aldrig för dem varit något annat än en styffader. Dessutom är italienaren en egoist, som endast bekymrar sig om sina egna och sin familjs materiella intressen. Dock är han stundom en humanist som anser sig som en världsmedborgare och är en passionerad älskare av ett samhällsideal. Ständigt är italienaren dock en drömmare, en kämpe och framför allt: en missnöjd.

I stora drag redogör Malatesta så för Italiens frigörelseskamp och framhåller, hurusom denne — tvärtemot att bli befolkningen till gagn — endast förde med sig ytterligare olycka och elände och tvang den ena flocken italienare efter den andra att emigrera till andra länder.

Och slutligen kommer Malatesta till våldsteorin. Italienarena — framhåller han — ha av erfarenheten vänt sig vid att ikke hoppas på någonting av regeringarna, såvida de förra icke använt våld eller hot om våld. Liksom Italiens frigörelse var ett resultat av kravaller, uppror, våld och krig, så är hela den italienska historien, litteraturen och konsten endast en redogörelse för våldet och dess utövare.

Det är så lätt — slutar Malatesta sin artikel — att påstå, att våld är resultatet av den anarkistiska propagandan och att den anarkistiska rörelsen kan undertryckas genom att man kastar dess förkunnare i fängelse. Sak samma vilken tankegång som ligger till grund för de anarkistiska teorierna, så fasthåller jag dock vid att anarkismen kämpar mot våldet, men om en anarkist, trots sina känslor och principer, drives till att utöva våld, så sker detta endast i det fall att ingen annan utväg står honom öppen. I Italien existerar ingen yttrandefrihet, ingen pressfrihet och ingen organisations- eller strejkfrihet. Med förvåning och avund betrakta italienarena den relativa frihet som arbetarena ega i England och Amerika. Det är visserligen sannt, att de engelska och amerikanska arbetarna icke äro nöjda med sin lott, men de stå dock i detta avseende långt framom arbetarna i Italien. Ty där är fängelset och bajonetten det enda svaret på varje anhållan om bättre levnadsförhållanden.

Vems är i så fall felet, då de undertryckta slå till sina motståndare med det andra vapen som står dem till buds? Vi anarkister beklaga de demoraliserande följderna, men vi kunna icke tillsluta våra ögon inför kampens verkliga orsak.

Vi begära endast frihet för propaganda och organisering och avvakta våra idéers slutliga seger genom en *„coup de main“*, icke genom utövande av våld, men genom folkets fria samtycke. Låt oss då få frihet — det ligger i allas intresse.

Mefistofeles.

är en av den moderna anarkismens grundläggare. I sina arbeten bekänner han sig som kommunist, vilken åskådning han lysande försvarar. Förenande djup lärdom — han är en av nutidens förnämsta vetenskapsmän — med agitatorisk glöd är han en av dem, som ihärdigast arbetat på anarkismens utbredning. Trots en sjukdom, som han ådragit sig i Rysslands fängelser, står han oförtröttad och andligt obruten i striden för framtidens samhälle för en lyckligare mänsklighet, där lyckan och brödet tillhör alla.

Syndicalisme og Anarkisme.

—o—

Hvad er Syndikalisme? Det er det stadige Spørgsmaal, naar man kommer ind paa dette Emne. Før jeg gaar videre, vil jeg indskyde et Par Bemærkninger om selve Ordet Syndikalisme. Dette er af fransk Oprindelse og betyder egentlig kun Fagforeningsbevægelse. I Frankrig sætter man Skel mellem revolutionær Syndikalisme, gul Syndikalisme (Skruebrækker) og reformatorisk Syndikalisme (socialdemokratisk). Naar vi altsaa taler om Syndikalisme her i Bladet, er det selvfølgelig den revolutionære Syndikalisme.

Syndikalisme er en revolutionær uafhængig, økonomisk Bevægelse, der hovedsagelig angriber Ejendomsretten og Kapitalen for derigennem at hidføre den sociale Revolution, men tillige drive en kraftig antimilitaristisk Agitation, det vil sige, angribe Staten paa et af dens ømmeste Punkter. Syndikalisme er et udmærket Middel til Proletariatets revolutionære Opdragelse, fordi den danner Kamporganisationer, og ved stadig Kamp vaagner Arbejderen til Eftertanke og Forstaaelse af sine Interesser, og at disse ikke gaar i forsagende Retning er da ganske naturligt; nej, tværtimod, det vil gaa mere og mere op for Arbejderne, at før Produktionen er gjort fri, Pengene tilintetgjorte og Staten er gaaet samme Vej, bliver der ingen Harmoni her paa Jorden. Som Livet nu er, ser man ikke andet end Disharmoni. Syndikalisme er derfor et vigtigt Middel i Proletariatets Kaamp, der vil føre til Frigørelsen, naar Proletariatet stadig holder sig for Øje, at Omvæltningen kun sker ved den sociale Revolution.

Den sociale Revolution eller den sociale Generalstrejke kan kun Masserne fuldbyrde, hvorfor det gælder om at faa dem revolutionerede. Omend Dumheden og Sløvheden næsten er bleven kronisk, saa maa det dog indrømmes, at findes der nogen Oplysning og Intelligens blandt Arbejderne, saa maa den søges blandt de økonomisk organiserede Arbejdere. Da er det forstaaeligt, at vi lægger an paa at faa disse mange til at fatte den revolutionære Syndikalisme. Desuden kan Fagorganisationerne, som de Arbejdscentrer de er, være os til stor Gavn under og efter den Omvæltning, vi arbejder paa, ved Produkternes Uddeling og Bytning, indtil den nyfødte Menneskehed har indrettet sig efter eget Behag i større eller mindre Grupper med fri Ydelse og fri Nydelse, mere kommunistisk eller mere individualistisk, det lader vi dem om og kan ikke forudsige hvordan, vi kan kun tænke, at saaledes vilde vi selv gøre det.

Det kan dog ikke skjules, at har denne Bevægelse mange Fordele, vi maa regne med, saa rummer den ogsaa en ikke lille Fare, som vi ikke tør lade upaaagtet, thi det er desværre altfor sandt, at jo større en Organisation bliver, des mere konservative Tendenser faar den.

For nu at forebygge Degenerationen indenfor denne Organisation, der for Proletariatets Frigørelse er af saa stor Betydning, og dæmme op for Misbrug af denne til personlige Fordele, bør Anarkisterne deltage i det praktiske Arbejde i denne økonomiske, revolutionære, upolitiske Kamp. Deres Indflydelse vil virke opildnende til revolutionær Handling og afværgende mod moderate Forslag og Indrømmelser, og paa den Maade vil deres Arbejde blive en virkelig Spore henimod det Opgør, der maa til

Frithjof Werenskjold.

ristiske.

bejdere mod den internationale Kapital.

för at naa til den lovløse, herreløse Tilstand vi kalder Anarkiet.

Syndikalister og Anarkister har den sociale Revolution som Fællesmaal at opnaa hurtigst mulig. Hvorfor skulde det da være umuligt igennem forenet Kamp som Kammerater at faa dette naaet. I Nutiden maa vi nok sande de Ord, at Anarkismen er først og fremmest Kamp mod al Tvang og Udbytteri og som Følge deraf ogsaa mod Kapitalismen og dens Produktionsmaade. Naar Omvæltningen er blevet en Kendsgerning, da vil Anarkismen som Verdensanskuelse komme til sin Ret og forstaas af den frigjorte Menneskehed. For Nutiden gælder det om at lægge Filosofien lidt til Side og lade alvorlig Handling træde i dens Sted. Frem til Anarkiet og Harmonien!

L. Nielsen.

***

Tortur er Tyranniets sidste Argument.

Antimilitarism.

—o—

Av alla de rörelser, som genomströmma tiden, ha väl få funnit villigare och hänfordare lyssnare än antimilitarismen. Detta beroende på flera orsaker.

Människorna äro nu engång sådana, att de äro känsligast när de vädra fördelar, helst om de äro närliggande och lätt gripbara. Härpå finnes ett överflöd av exempel. Man lägge t. ex. endast märke till den köld och likgiltighet, som den största delen av det „klassmedvetna" och med socialistnamnet ståtande proletariatet, i själva verket lägger i dagen gentemot socialismen som idé och åskådning. Blott vid högtidligare tillfällen förmå en ringa del av dem offra framtiden en tanke eller ägna det socialistiska målet en sval dyrkan. Men samma sömnstockar ta eld av entusiasm för den minsta futtighet, de kunna uppnå utan allt för stora offer, några ören mera i timlön eller så.

Detta kan nu ingen hjälpa, hur beklagligt det än är. Därmed är icke sagt att all agitation som syftar till att lyfta människornas blickar över nuets trånga krets till att omspänna framtiden är förspilld. Den gror nog, men så oändligt mycket långsammare än alla de „praktiska" och „tidsenliga" förslag som dagligen kläckas ut av förnumstiga hjärnor. Men magsträngen vibrerar nu en gång starkast, så det är ingenting att förundra sig över.

Har man detta klart, förstår man tilfullo varför antimilitarismen kunnat taga en sådan fart och fånga sinnen som annars äro otillgängliga och hårdarbetade. Men tiden var mogen för dess ankomst. Folken kände den olidliga militarbördan pressa allt hårdare, regeringens grepp i dess fickor blev allt djupare, med sorg sågo de sina sköna mynt rulla bort till ingen nytta. De unga klagade över den tunga värnplikten, fattades av hat till kasernerna, som inburade dem för långa månader, varigenom de drogos från det produktiva arbete som givit dem uppehälle. Hela militarväsendet var ju lönlöst, onyttigt — vansinnigt, helst som utsikterna att försvara sig ändå voro mycket små.

Man kan icke dölja för sig att militarismens kostnader hos de ojämförligt flesta givit första stöten i antimilitär riktning. Hela de socialdemokratiskt etiketterade massorna äro ju ett militarister blott ur nyttans synspunkt. De sitta och räkna på fingrarna om ett försvar kan löna sig, de räkna bajonetspetsarna och människonummerna för att se om det finnes någon utsikt till försvar. Finna de så att ett försvar vore lönlöst bli de antimilitarister, uppträda i riksdagarna mot förhöjda anslag, beivra alla övergrepp och hålla den noggrannaste uppsikt över att rikets mordverktyg äro i ordning. Det är verkligen sant, läsa vi icke ofta i riksdagsreferaterna hur socialdemokratiska talare rikta de starkaste angrepp mot krigsministeriet därför att krutet är för dåligt, att fästningarna äro för klent bevakade o. s. v.

Denna är nu den lägsta sortens antimilitarism, det kalla huvudets, det schackrande förståndets. Den högsta antimilitära ståndpunkten är försvarsnihilismen, i Sverige driven av ungsocialisterna, i utlandet av anarkisterna.

För att åskådliggöra skillnaden mellan nyttighetsantimilitarismen och försvarsnihilismen kan man säga, att den förras anhängare gråta öfver att så mycket pengar bortödslas, medan den senares tårar gälla allt blod som utgjutes och alla fasor ett krig medför. Försvarsnihilismen utgår från etiska synpunkter, men nyttighetsantimilitarismen från praktiska. Se, där skillnaden!

För den fullblodige försvarsnihilisten existerar intet annat än detta: krigets barbari, djävulskhet. Där nyttans antimilitarist överväger möjligheten att föra ett krig, säger försvarsnihilisten ifrån att han på inga villkor kan vara med om ett sådant, även om det hade utsikter att ända lyckligt. Ty ett krig är så djuriskt, förråande och vanvettigt (även s. k. försvarskrig) att han som människa känner sig upprörd, bara namnet nämnes. Hans moral och människovärde förbjuda honom att deltaga däri. Icke av futtiga ekonomiska interessen hyser han denna uppfattning, utan den är grundad på hans stora medkänsla för sina medmänniskor, hans hat till allt lågt och smutsigt. Därför står försvarsnihilismen högst av all antimilitarism.

Och därför äro all världens anarkister försvarsnihilister.

E.

***

Autoriteten skabtes af Vold og er Vold.
Herbert Spencer.

Anarki.

—o—

I.

Hvad der forstaas ved Anarki, hvilken Tilstand dette Ord er Betegnelse for, er der kun meget faa Mennesker i Danmark der er vidende om. At dette Ord er Betegnelsen for en Samfundstilstand, der ideelt set er det skønneste, Mennesker kan stræbe efter, ved kun de færreste.

Om Anarki og Anarkister har vel alle læst, men hvor har de læst det? I den af Anarkisterne udgivne Presse, i anarkistiske Bøger og Piecer? Nej ingenlunde. Man har læst, hvad de fleste Overklasseblade har skrevet, og man har læst derom i den vidt udbredte socialdemokratiske Presse, og Resultatet er blevet en Vrangopfattelse. I Stedet for den skønneste af alle Ideer, ser man for sig en Ide, som i sig rummer alt slet, hvad Mennesker kan tænke sig, eller man ser, naar man er mild i sin Dom, en Utopi, et Fantasiprodukt, udklækket i en eller anden omtaaget Drømmehjærne.

Den almindelige Opfattelse af Anarki og Anarkister kan deles i to Retninger. Den ene Retning forstaar ved Anarkiet en Tilstand, hvori alle Menneskers Lidenskaber er løssluppne, en fuldstændig tøjlesløs Tilstand med den absolute Frihed for hvert enkelt Menneske til at foretage sig, hvad han ønsker, uden Hensyn til andre Mennesker. Og da alle Mennesker er syndige, slette, fra Fødselen, ifølge Bogen over alle Bøger, som de hellige yndler at kalde deres Bibel, ja saa er det jo soleklart, at de fleste kun vilde befatte sig med at stjæle, røve og plyndre og ikke bestille noget andet; det vilde blive en glimrende Tid for nogle faa Æventyrere, men en sørgelig Tid for alle »retskafne Borgere«. Denne Opfattelse af Anarkiet har mange Tilhængere, og det er ikke saa underligt. Der gaar næppe en Dag, uden at man i et eller andet Blad, reaktionært eller socialdemokratisk, det er Hip som Hap, kan læse om en eller anden Tilstand, der er »det rene Anarki«. Sætninger træffes som: »der herskede den syndigste Uorden, det rene Anarki«, eller: »alt var et Kaos, fuldstændigt Anarki« og følgende Sætning: »Produktionen i det nuværende Samfund er fuldstændig planløs, fulstændig anarkistisk; Produktionsanarki« o. s. fr.

Hensigten er tydelig nok, man gør alt for at vedligeholde og bestyrke den Anskuelse hos Læserne, at Anarki er ensbetydende med Virvar, Kaos, Uorden, Planløshed, Tøjlesløshed o. s. v., men heldigvis er Billedet falskt, men det gaar i Folk, og hvorfor?

Fordi det i Tidernes Løb af Magthaverne uafbrudt er blevet indprentet Masserne, at et Samfund ikke kan eksistere uden Love og Autoriteter, og denne Opfattelse er saa fast indgroet i Folk, at de absolut ikke kan se, at netop det nuværende, paa Love og Autoriteter baserede System, er det bedste Bevis for saavel Lovens som Autoritetens Forkastelighed. Man lever i den salige Indbildning, at der i det nuværende System hersker Orden og Plan, og dog kan det nemt bevises, at der ikke i Dyreriget, end ikke blandt de lavest staaende Dyr, som lever i Samfund, eksisterer en Tilstand, der kan sammenlignes med Menneskesamfundet i Planløshed og Uorden, i Ulighed og Uretfærdighed. I forbryderisk Overflod for et Mindretal paa den ene Side og en grænseløs Nød og Elendighed for det store Flertal paa den anden Side, det er den at den lovlydige Statsborger saa højt priste Orden.

Denne »Orden«, som gør Livet til et Helvede for det store Flertal af Menneskene, eksisterer kun i Kraft af Loven og Autoriteten, ja er ligefrem en nødvendig Følge af samme, og dog hævder vore Socialdemokrater, at Loven og Autoriteten er en Nødvendighed, kun skal Lovene forandres eller erstattes med ny, og i Stedet for de nuværende Autoriteter ansættes socialdemokratiske. At afskaffe Loven og Autoriteten er ikke deres Opgave.

de er selv hildede i den Indbildning, at et Menneskesamfund uden Love og Autoriteter er en Utopi.

Hermed er vi naaet til den anden Opfattelse af Ordet Anarki, der gør sig gældende, den nemlig, at man ved Anarki forstaar en Samfundstilstand, som kun er mulig naar Menneskene er bleven lig Guds Engle, naar alle syndige Tilbøjeligheder er forsvundne fra Menneskene, og en saadan Tilstand ved man sikkert ligger saa langt ude i det blaa, at det vilde være Narreværk at agitere for den nu. Fra disse Mennesker med en saadan Opfattelse, møder man et medlidende Skuldertræk, naar de hører, at man er Anarkist; Ideen er skøn, siger de, men uigennemførlig med Menneskene, som de er nu. De optræder ikke just som vore fanatiske Fjender, men de betragter os nærmest som halve Idioter.

Heldigvis er ogsaa denne Opfattelse af Anarkiet forkert.

Anarkiets Gennemførlighed forudsætter ikke, at Menneskene maa være Engle; thi i saa Fald var Anarkiet en Utopi. Ejheller er det rigtigt, at Anarki er ensbetydende med Planløshed, Kaos, Virvar og den deraf følgende Ryggesløshed. Tværtimod vil der under det gennemførte Anarki være en efter Nutidens Begreber enestaaende Orden og Plan og tillige et økonomisk Velvære, som de fleste end ikke vover at drømme om i Nutiden.

Og dette er muligt med Menneskene som de er i Dag, ikke værre og ikke bedre, de behøver ikke først at laves om til Engle, kun maa et stort Mindretal af dem gøres til Anarkister, ikke af Navn, men af Gavn, det vil sige til Folk, der forstaar dette nye System og paa Trods af alt og alle vil kæmpe for det.

Og nu staar der tilbage at klargøre, hvad der af os Anarkister forstaas ved Anarki, for vi maa vel være de mest kompetente til at forklare det, men det bliver sikkert en anden Forklaring end den, der sædvanlig leveres i Overklassebladene og i den socialdemokratiske Presse.

P. J.

***

Stormsignaler.

—o—

Træl, du som slider og lider uden at kny, vaagn. Se dig om og bliv vaer hvad det er, der suger din Marv og fortærer din Livskraft. Vaagn og se!

Jærtegn, blodrøde og uafværgelige, fra en trællende Folkemasse, som vil slide Tyranniets Baand, trænger sig mere og mere anmassende ind paa dig. Varsler om Hævn og Signaler til Kamp og til Strid, forstyrrer din Dvale og din Søvn midt i Elendighedens store Sump, hvor du har fundet dig tilrette, maaske i det allerværste Søle, beskyttet og indhyllet i tusindaarig Overtro og Dumhed.

Fornylig hørtes Revolverskud, korte og skarpe, der beseglede Skæbner og afsluttede Individers Eksistenser. Det var haarde og bestemte Indsatser paa det økonomiske Grundlag. Det var Individets Kamp for det materielle Behov.

Var ikke du med blandt dem, som sammen med Kapitalismens Lakejer raabte: »Korsfæst ham!« kun fordi han havde forstyrret din Søvn. Han var din Kammerat, men det ænsede du ikke.

Hvorfor?

Jo fordi det er nemmere at køre i de gamle Hjulspor. De er saa dybe og tilkørte, det ene Menneske kommer efter det andet med samme Lære, og Sporet bliver dybt og let at følge, men vanskeligt at komme op af, og følgelig bliver du saa dejlig fri for at tænke.

Men lad kun din Hjærne arbejde, bryd med gamle Traditioner, autoriserede Læresætninger og Fortolkninger og kast dig ind i Stridens Hede for at slaa dig fri!

Det er jo dig og dine, de venter paa.

Krafft-Julli.

***

Politispion!

Genenm »Revolutionær« har vi modtaget Meddelelse om, at en vis Wladislaus Grzywinski begrundet paa uomstødelige Beviser og tillige ved egen Tilstaaelse er overbevist om at have udført Spiontjeneste for Politiet under anarkistisk Maske. Nævnte Person er 1,62 m. høj, har blondt Haar og lille Overskæg, brede Kindben, kort Næse og sund Ansigtsfarve. Alder 22 Aar. Han taler tysk, polsk og engelsk og er i Besiddelse af et Medlemskort til Nordamerikas anarkistiske Føderation. Fyren praler af sit Bekendtskab med Alexander Berkmann og Emma Goldmann.

Han har givet Politiet Underretning om vor Bevægelse i Bremen og om den antimilitaristiske Kongres i Amsterdam. Ligeledes havde han den Opgave at udlevere Politiet vore Kammeraters Adresser. Sidst var Grzywinski i Virksomhed ved Politiets politiske Afdeling i Zürich, hvor Demaskeringen fandt Sted, inden han fik Tid til at lave Ulykker.

Hvis han skulde faa Ordre til at aflægge Skandinavien et Besøg kan han altsaa glæde sig ved, paa Forhaand at være en kendt Person.

***

Skarnkasse.

ANTIMILITARISME.

Fra Frankrig meldes, at Edsvorneretten i Paris har idømt to Antimilitarister, »La guerre sociale«s Medarbejdere Martini og Marschall, 5 Aars Fængsel for at have forsøgt at ophidse Soldaterne til Ulydighed.

Samtidig har Fredsapostlen Fredrik Baier faaet foræret adskillige Tusind Kroner for sit lige saa store som unyttige og parodiske Fredsarbejde, som, i Forbindelse med andres, er resulteret i Afholdelsen af de ovenud latterlige Fredskonferenser.

Sammenligningen mellem disse to Begivenheder viser Fredsvrøvlets Hykleri i sin modbydelige Nøgenhed. . .

De Mænd, som positivt, i Praksis, vil Freden, spærrer man brutalt inde; hvorimod den, der ørkesløst teoritiserer over samme Emne forgyldes fra Top til Taa.

Det maa da være det tragikomiske Vanvids Kulmination.

ANARKISME OG SOCIALISME.

Gerson Trier har under et Foredrag for de arbejdsløse paaduttet os, at vi erklærer den økonomiske Udvikling for at spille en underordnet Rolle i Samfundet.

Denne Paastand er der vist ingen af os som kan godkende, men vi hævder, at den økonomiske Udvikling ikke er en Aarsag, men kun en Virkning, fremkaldt af Ejendomsrettens naturstridige Ide. Og vil man derfor disse Forhold tillivs, maa Ondet angribes ved Roden og Kampen koncentreres mod selve Ejendomsbegrebet.

Men Trier erklærer jo al Kamp for meningsløs og haabløs, idet han siger, at det er selve den økonomiske Udvikling, der skaffer bedre Samfundsforhold.

Umiddelbart forinden paastaas rigtignok, at selve Arbejderklassens Frigørelse skal være Arbejderklassens eget Værk.

Altsaa: Kamp er taabelig, men Kamp alligevel!

Modsigelsen er uløselig.

Til Overflod fortæller Trier endvidere, at Mennesket har fra først til sidst ført en Kamp imod Naturen.

Paastanden er rigtig, idet enhver Organisme søger at bekæmpe de genstridige Omgivelser, altsaa en Kamp imod og med Naturen. Men syg maa dog den Skabning være, som kæmper mod sig selv, hvilket er Tilfældet med Mennesket. Den sultne ser Bjerge af Fødevarer, men tør ikke tilfredsstille sin Sult, den frysende tager ikke det nødvendige til at beskytte sig med mod Kulden o. s. v., altsaa en vanvittig Kamp mod sig selv.

Til Ros for Socialismens Talsmænd herhjemme, skal det siges, at ingen af dem gør sig skyldig i dette Vanvid, der er saavist ingen af dem, der sulter eller fryser. Rigtignok har de opnaaet dette glædelige Resultat, ikke ved at bekæmpe noget, men ved — socialistisk — at underordne sig Forholdenes Magt. Og de personificerer ligeledes — efter alle Socialismens Fordringer — paa den skønneste og mest eklatante Maade — *Udviklingslæren*!

UNGSOCIALISMEN I AARHUS.

Da Ungsocialisterne i Anskuelser staar vort Blad nær, har vi tilskrevet Klubberne i Provinsen Meddelelse om Bladets Start. Virkningen i Aarhus var forbavsende. Vi modtog nemlig vort afsendte Brev retur med Postvæsenets Paategning: »Aabnet af Joh. Christensen (Adressaten), Frederiksallé 141, 1. *Indhold uvedkommende.*«

Vi har altid været i den salige Tro, at Ungsocialisternes Opgave var at tilegne sig og derved kunne udbrede Oplysning paa revolutionært Grundlag. Men den aarhusianske J. C. nærer aabenbart den stik modsatte Opfattelse, idet han rædselsslagen og skyndsomst returnerer et Budskab om de sociale Rørelser her i Byen som sig uvedkommende.

Forøvrigt bekræfter den lige saa stupide som provinsielle Overlegenhed Paastanden om, at i Aarhus er gamle Socialdemokrater og unge Socialister den vandede Vælling af samme stinkende, patriarkalske Gryde.

DEN BLODRØDE

50-aarige Friskfyr A. C. Meyer. Manden med den zigøjnermæssige, renaissanceagtige Apparition, holdt for kort Tid siden Foredrag for Ungsocialisterne. Talen var lige saa reaktionær i Indhold som revolutionær i Form. Helt komisk virkede Slutningen, som var en patetisk Opfordring til de unge om at holde Fanen højt. Den borgerlige Samfundsstormer mente vel selv at have givet det glorværdige Eksempel. Men Fanebæreren har vist adskillige Gange maattet give Slip for at spytte i Næverne. Ligeledes er den tit og ofte bleven slængt i en Krog af bare Travlhed, naar en Kolportageroman skulde smøres færdig eller et Konfirmationsdigt løbe af Stabelen. Heller ikke har det været muligt at faa den passende anbragt i Kioskerne, — og under al denne Geskæftighed har Revolutionsmanden ikke set, at Fanen er forvandlet til en laset og latterlig Karklud. Overhovedet findes der ved et nøje Eftersyn af Folketingsmanden intet andet revolutionært end — Slipset.

Men det er ogsaa uhyre radikalt. —

EN NATIONALSAG

er Bjerreaffæren i dobbelt Betydning; thi i intet andet Land kunde denne Sag, der rettest hører hjemme paa Køkkentrappen, tænkes som politisk Begivenhed. Og hvad er det, Pastoren har begaaet? Ja, han har paa en Gang været baade for *meget* og for *lidt* Mandfolk.

For *lidt* har den erotiske Dompap været derved, at han har begaaet sine Tilnærmelser i offentlige Forsamlinger og deslige Steder. Havde

Frithjof Werenskjold.

ristiske.

bejdere mod den internationale Kapital.

han derimod henlagt sine Manipulationer ins Geheimniss og gennemført dem konsekvent med Mandighed, da vilde sikkert ingen af de 7 Sladresøstre have aabnet Munden desangaaende, og de syvs Kolleger, Journalisterne, vilde have forskaanet Landet for en kompromitterende Latterlighed.

For *meget* Mandfolk har Præsten ret, fordi — i Følge Moralens Bud — det Væsen, som stikker i en Præstekjole, skal forsage Kødets Lyst og være kønsløs.

Ved Læsningen af Pastorens Forsvar, støder vi paa en Udtalelse, som vi med Applomb godkender: »Det vilde i Sandhed være forfærdelige Retstilstande, om man kunde dømmes paa de Tanker, andre gør sig om ens Handlinger.«

Fuldstændig rigtig, Hr. Pastor! Og disse forfærdelige Tilstande har eksisteret lige saa længe som Loven, og de vil vedvare til den sidste Lovparagraf er forsvunden og Anarkiet indført.

Bjerre er altsaa paa Bunden Anarkist. Dette Faktum fylder os dog ikke med særlig Glæde, vi har nemlig kun Brug for Mænd — uden Kjole.

EFTER FORVENTNING

har Middagspostens Køber og Redaktør, Proletaren Heimann, skiftet sin Maske som rød Socialist og Antiparlamentariker og erklæret sig for Socialdemokrat og Stemmefisker.

Under Jaget efter Sensation blev Sylowaffæren atter gravet op, og Ungsocialisterne maatte holde for som Klappere under 2 Øres Jagten.

Ved det offentlige Møde, som desangaaende blev afholdt, betegnede Folketaler Heimann gentagne Gange Sylow som Anarkist. Enten aner Taleren nu ikke, hvad Anarkisme er, eller ogsaa har Hensigten været yderligere at forvirre de i Forvejen forkvaklede Begreber om nævnte Emne.

Da en Anarkist først og fremmest vil den nuværende Samfundsform tillivs, kan Betegnelsen jo ikke siges at være særlig træffende for en Samfundsstøtte som Sylow, saa lidt som for en borgerlig Socialdemokrat i Heimanns Skikkelse.

Sidstnævnte er forøvrigt Partiet vel undt.

Socialdemokratiet viser sig virkelig rummeligt, ja, saa altopslugende, at det passende kan betegnes som Landets største — Skarnkasse.

ET GENSVAR

er Titlen paa en Opsats i »Socialisten« af en Chr. Melbye, hvori Forf. farer frem som en tummelumsk Kalkun mod det afdøde »Socialistisk Arbejderblad«, der blandt meget andet betegnes som et Smædeskrift.

Med Henblik paa sin egen Artikel gjorde Forf. vist klogest i ikke at kalde nogetsomhelst andet Smædeskriveri.

Uden at ville ofre Plads paa en detailleret Imødegaaelse af det koleriske Nonsens, skal vi blot oplyse Forf. om — naar man i hændervridende Fortvivlelse spørger, om Nikolai Petersen virkelig er kommet for Skade at skrive en Kronik i det Blad (Social. Arbejderblad) — at det frygtelige er sket.

Men vi kan tillige trøste ham med, at næppe nogen rigtig har læst den.

POLITIFORBRYDERE

er Byen Moskwa stoppende fuld af. Politiet har gennem Aaringer gjort Sikkerhedstjeneste for Forbryderne og broderlig delt Rovet med disse.

Da det er Detektivorganet »Politiken«, som har bragt Meddelelsen, er der ingen Grund til at tvivle om Sandheden, og maaske det endda til Overflod er selve Politihunden Jens Ervø, som har sporet Nyheden.

Sidstnævnte forsøgte iøvrigt at forsvare sin Lakajtjeneste under Ballottisagen paa et bevæget offentligt Møde, og udtalte da bl. a., at hvis Underklassen vilde opnaa noget, maatte den sørge for at holde sig gode Venner med Overklassen!!!

Udtalelsen opnaaede — næsten før sin fuldfærdige Fødsel — den velfortjente Skæbne at blive druknet i Latter.

Vi har aldrig overvurderet Journalister, men en *saa* ringe Intelligens og en saa total Mangel paa social Forstaaelse blev alligevel en Overraskelse.

HOFSOCIALISTEN

P. Sabroe blev meget vred under Protestmødet angaaende Politibrutaliteten. Den folkevalgte Arbejderrepræsentant gnistrede af retfærdig Proletarharme lige fra Haarrødderne til helt ned i Lakstøvlerne.

Vi forstaar saa udmærket, at han [illegible] betegne den arresterede Viktor Nielsen som sindssyg — selvfølgelig! Naar man selv er bleven den hæderkronede Pølsereformator og Børnespecialist, den velsete Hofgæst, ja, saa lyder sandelig den revolutionære Tale som det sorteste Vanvid. Ligeledes forstaar man fuldt ud Hofkavalerens Trang til at række det arme, forfulgte Politi en hjælpende Haand. Alt dette er tillige, set fra et teoretisk-socialistisk Synspunkt fuldkommen korrekt. Teorien er nemlig saa praktisk og rummelig indrettet, at den uden Undtagelse forsvarer *alt*. Mærkværdigt er det derfor, at den anden teoretiske Pølsemager, Mikkel Christensen, falder sine Aandsfæller i Ryggen. Disse to konservative Radikalere og brave Samfundsstøtter burde jo langt hellere Haand i Haand fortsætte deres opbyggelige, søvndyssende Virksomhed til Gavn for Gud, Konge og Fædreland.

DE FRISINNADE PROTESTERA.

De frisinnade litterära kretsarne i Sverige börja nu röra på sig en smula med anledning av reaktionens grymma framfart. Under en lamt hållen protest har ett hundratal författare tecknat sina namn. Men det är så betecknande, att dessa frisinnade ynkryggar icke vågat sig fram förrän *professor* Wicksell blivit åtalad. Han är ju *professor* för all del och då går det för långt. Men domen över *fritänkareagitatorn* Ljungdahl protesterar ingen emot. I stället hade de frisinnades organ Dagens Nyheter vid relaterandet av hans dom passat på att kasta en näve smuts på hans person. Det är så innerligt betecknande för detta frisinne och dess drabanter. Under åratal har reaktionen fängslat och förföljt alla sanningsägare i Sverige, men då tego de frisinnade beskedligt stilla. Det var ju då bara fattiga proletärer, som träffades av lagens arm, men nu är det en professor, tänk en professor. Så förunderligt modiga ni ha blivit, fega ynkryggar, frisinnade tallrikslickare!

Låtom oss slippa edra beklaganden och protester. Lägg inte edra viktiga näsor i blöt. Ert sällskap är sannerligen för komprometterande för vår stora, härliga frigörelsesak!

Till nästa nummer förvänta vi bidrag från bl. a. Hinke Bergegren, Albert Jensen, Erik Lindorm, Sigvald Lian, Josef Andersson och Johan Skjoldborg.

Paa given Foranledning undlader vi ikke at oplyse, at »Frihed« maa betragtes som »Anarkisten«s Arvtager.

Red.

Rättvisa.
Till de maktägande. 25 öre.

Fallet tänk först — handla sedan.
25 öre.

Dessa båda skrifter avhandlande de brännande spörsmålen bombattentatet i Malmö och domen över Svahn, författade av *Henning von Melsted*, kunna rekvireras från författaren, adress: Styrmansgatan 1, Stockholm.

Vill ni följa med den revolutionära arbetarrörelsen i Sverige
bör ni prenumerera på

Brand och Brands Månadshäfte

(Redaktör för båda tidningarna är HINKE BERGEGREN).

Pålitliga kommissionärer antagas!
Tillskriv BRANDS expedition, Rörstrandsg. 32, Stockholm.

Till kamp mot reaktionen!

En protest av **Erik Lindorm**
utkommer i dagarne till ett pris av 15 öre.

OBS! För detta föredrag har Lindorm åtalats av stadsfiskalen i Kalmar, varvid yrkas ansvar enligt följande punkter: — — **förhånat den heliga nattvarden, uppmanat till brott, prisat brottslig handling och därigenom sökt förleda till brott. Fällt smädliga yttranden om rådhusrätterna i Malmö, Stockholm och Landskrona.**

På förekommen anledning uppmanas till skyndsam rekvisition. Stor rabatt.

Tillskriv genast
G. Abdon Johansson, adr. Kalmar.

Ung-Socialisten

Socialdemokratisk Ungdomsforbunds Organ

utkommer engang maanedlig.

»Ung-Socialisten« er landets eneste **antimilitaristiske** og **revolutionære** maanedsblad. **Maa** derfor holdes af alle arbejdere, der vil være i kontakt med tidens største kulturbevægelse: **Socialismen.**

»Ung-Socialisten« bestilles paa samtlige postkontorer i Danmark og koster kr. 1,00 pr. aar, 50 øre pr. et halvt aar.

Postadr.: »Ung-Socialisten«, Kristiania.
Ekspedition: Sigwald Lian.
Kontor: Storgaten 20, 4.

Vaagn op.
Antiparlamentarisk Pjece

Indhold: Statens Beskaffenhed. — Parlamentarisk Propaganda. — Praktisk Samarbejde i Parlamentet. — Parlamentet som en Kilde til Korruption. — Valgdeltagelse eller ikke. — Vor Taktik.

40 Sider. — Pris 15 Øre.

Forhandlere Rabat. — Til Provinsen mod Efterkrav.

Bestilles hos:
Aug. Salomonsen, Kuhlausgade 47, 2., København Str.
Alfr. Nielsen, Prins Jørgensg. 4 A, 1., København N.

Kropotkin: KRIGEN, 10 Øre.
Voltairine de Cleyre: FORBRYDELSE OG STRAF (oversat fra Originaludgave). 25 Øre.
Nacht: DEN REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSE I RUSLAND, 25 Øre (indeholder bl. a. Tolstojs Opraab: »Tænk først, handl siden«).

Forhandlere Rabat.
Beløbet kan indsendes i Frimærker.
Henvendelse til

Rolf Hammer,
Falkonerallé 5.

Nya Folkviljan,

Ungsocialistisk veckotidning.
(Rusdrycksannonser intages icke).

Prenumerationspris å posten:

Helt år	kr.	2,50
Tre kvartal	»	2,—
Halvt år	»	1,40
Ett kvartal	»	0,75

Uttkommer en gång i veckan i stort 7-spaltigt format och är alltid illustrerad samt kostar endast 5 öre.

Kommissionärer antagas å alla platser.
Tillskriv expeditionen, Malmö.

Försvarsnihilistisk! Relegionsfientlig! Samhällsomstörtande!

Til Forhandlere og Abonnenter.

Forhandlere af „Frihed" søges overalt i Skandinavien. 30 pCt. Rabat. Bladet sendes ikke pr. Postopkrævning, og vi anmoder vore Forhandlere og Abonnenter om at indsende Beløbene i Frimærker (ogsaa svenske og norske) eller pr. Postanvisning *snarest*.

Ekspedition: EDVARD NIELSEN,
Nørrebrogade 90, 2. o. G.

Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbhvn.